

Új Lant

Az Újpesti Baptisták Lapja

2013. OKTÓBER

XXII. ÉVF. 3. (144.) SZÁM

Száznegyven éve a város javára is Baptisták Újpesten

Nyüzsgő városunk szívében, a Kassai utca és Munkásotthon utca sarkán, az evangélikus templom szomszédságában áll baptista imaházunk. Sokan látják nap, mint nap a városképet meghatározó klinkertéglás templomépületet a nagy fehér kereszttel, ám legtöbben nem ismerik a baptistákat, igaz, egyre többször találkozunk a Baptista Szeretetszolgálat működéséről szóló híradásokkal az írott sajtóban és a elektronikus médiában egyaránt.

Rólunk szólva

Mi baptisták protestáns egyházként az evangéliumi keresztyének táborába tartozunk. Teológiánk leginkább a kálvini tanításokat követi, azonban a baptista hitvallás egyik sarkalatos tézise az újszövetségi keresztség. A baptista név is erre utal, amely a görög eredetű és latin közvetítésű szóból származik. A magyar nyelvű Bibliában a „keresztelés” szóval fordított kifejezés, a „baptizma”, vízbe merítést jelent. Az újszülött gyermekeket szüleik elhozzák a gyülekezetbe és bemutatják őket, imádkozunk értük, épp úgy, ahogyan Jézust is felvitték a templomba bemutatni. Mi baptisták a gyermekkeresztség helyett azonban a hitvalló keresztséget gyakorolunk teljes víz alá merítéssel akkor, amikor a gyermekek vagy felnőttek önállóan felvállalják Jézus Krisztus követését.

A baptisták szellemi örökösei a reformáció harmadik ágaként számon tartott anabaptista mozgalomnak, amely már a hitújítás korai szakaszában, a 16. század elején indult el. Először 1519 januárjában Münsterben, majd 1523 elején Zürichben alakultak

anabaptista gyülekezetek. A reformáció egyik fontos kérdése volt a keresztség. Luther Márton is zászlójára tűzte a keresztség megreformálását, amelynek formáját a Római levél 6. rész 4. verse alapján vizsgálta. „Az egyház babiloni fogságáról” kezdetű

könyvében ezt írta: Ez októl indítatva jobb szeretném, ha a megkeresztelendőket egészen a vízbe merítenék, amint ezt az ige mondja...” és azt is elismeri, hogy „kétségteljesen Krisztus is úgy szerezte azt!”, de hozzátette, hogy „Nem mintha ezt szükségesnek tartanám.” Luther komolyan elemezte a keresztség formáját (vízzel való meghintés, vagy vízbe merítés) és magyarázta is, „Mert a bűnösnek nem annyira megmosatnia, mint inkább meghalnia kell”. Luther fogalmazta meg először Pál apostol levele nyomán, hogy a teljes vízbe merítés

”a halálnak és a feltámadásnak a szimbóluma.” Ám Luther itt nem a hitvalló keresztségről beszél, csupán a keresztség mikéntjéről értekezik. Ez volt az a pont, amiben az anabaptista teológusok (számosan tanítványai) szembe kerültek Luther bibliaértelmezésével, mert ők a hitvalló keresztséget tanították. Számukra elsősorban nem a keresztség

kiszolgáltatása (bemerítés), hanem a hit megvallása volt döntő. Azt vallották, hogy a hitet nem lehet örökölni, a hitért mindenkinek személyesen küzdenie kell, míg nem Isten az embert a hit kegyelmével ajándékozza meg. Amikor az anabaptistáknak tulajdonított német parasztháború kitört, úgy tűnik Luther megrettent ennek radikális megnyilvánulásától és visszavonta a keresettséggel kapcsolatos tanításait. Az anabaptistákat üldözni kezdték Németországban, Hollandiában és szerte Európában, melynek következtében számosan elhagyták hazájukat. Előbb Morvaországban, majd még keletebbre, a Felvidéken, sőt Erdélyben telepedtek meg. Magyarországon elsőként 1523-ban Eperjesen alapított gyülekezetet *Schröter Kristóf*. (Napjainkban ünnepeljük ennek 490. évfordulóját.) A mozgalom létrejötté nem köthető egyetlen kiemelkedő személyhez, mint a német vagy a helvét reformáció esetében látjuk. Természetesen ismerünk nem egy kiemelkedő anabaptista vezetőt, a svájci és a német területről, mint amilyen *Grebel Konrád*, *Mantz Félix*, *Hubmayer Baltazár*, *Hans Hut*, *Jakob Hutter*, vagy a Felvidéken működő *Fischer András* volt. Művelt, tanult emberek voltak, mint Hubmayer is, aki a regensburgi székesegyház papja volt. A népi jelző ne tévesszen meg senkit, száznál több kódexük maradt fenn, miközben a jezsuiták kocsiszámra égették el az anabaptista kódexeket és énekeskönyveket.

Az újkori baptista mozgalom 1609-ben alakult Angliában. Üldöztetésük miatt azonban Hollandiába menekültek, egy volt anglikán lelkész, *John Smith* vezetésével. A csoport rendszeresen tanulmányozta a Bibliát és imádkoztak. Amsterdamban a mennoniták merítették be őket. A csoport egy másik vezetője, *Thomas Helwys* 1614-ben állította össze az első baptista hitvallást, amely az általunk is vallott baptista hitelveket tartalmazta.

Az első baptista misszionáriusok még az 1848-as forradalom és szabadságharc előtt, 1846-ban érkeztek Magyarországra. Hamburg városa tűzvész áldozata lett és sok mesterember vett részt a város újjáépítésében. Így kerültek magyarok is a Hanzavárosba, és kapcsolódtak be nem csak a városépítésbe, hanem a hamburgi baptista gyülekezet munkájába is. *J. G. Oncken* (1800–1884), akinek világszerte ismert mondata így hangzott: „*Minden baptista misszionárius*”, egy idő után hazaküldte a szorgalmas asztalosokat, és bátorította őket arra, hogy vigyék magukkal, mint jó hírt az evangélium üzenetét is.

Az újabb kori baptista misszió mintegy negyed századdal később indult el hazánkban, amikor 1873 tavaszán, Pest, Buda, Óbuda egyesítésének évében Magyarországra érkezett *Meyer Henrik*, a Brit és Külföldi Bibliatársulat bibliaterjesztője. Ezzel egy időben indult el immár 140 évvel ezelőtt Újpesten is a baptista misszió.

A baptisták Újpest életében

Jeremiás próféta szavait Károli Gáspár fordításában így olvassuk: „...*igyekezzetek a városnak jólétén... mert annak jóléte lesz a ti jóléteitek*”. (Jer 29,7) Gyülekezetünk tagjai ennek szellemében igyekeztek felelős módon viszonyulni a város életéhez a múltban és a jelenben is. 1880-ban, amikor az első baptista imatermet megnyitották a Fő utca 46-ban (ma Árpád út) akkor *Meyer Henrik*, a gyülekezet alapító prédikátora meghívta erre az alkalomra Újpest „*Dicséretes Magisztrátusát*” – keresve a kapcsolatot a község vezetésével.

Már a 19. század végén is különös figyelmet fordítottak a vasárnapi iskolára, a gyermekek nevelésére. Nem egyszer mentek ki a grundon játszó gyerekekhez. Szemmel tartották a Duna-parton játszó fiúkat is. Megszólították őket, és a barátság elvezette őket Jézushoz.

A gyülekezet tagjainak a környezetük iránti érzékenysége ma sem változott. Sok fiatal látogatja a péntek esti ifjúsági alkalmakat. Nem egy alkalommal rendeztek már a városban szemétszedési akciót.

A hajléktalanok rendszeresen csengetik fel a városközpontban levő lelkészlakást, a gondnok lakását, ahonnan minden esetben némi étellel távoznak.

Több mint másfél évtized óta a gyülekezet egyik projektje a kórházmisszió. Előbb a Károlyi Kórházban, majd később a társegyházakkal együtt felváltva a Városi Kórházban végzünk szolgálatot.

Énekkar, zenekar, és harangzenekar is működik, aktív zenei élet folyik a gyülekezetben. *Dr. Beharka Pál* orgonaművészt, aki 1952-óta működik itt, Újpestért-díjjal tüntették ki. Zenészeink jó kapcsolatot ápolnak az Újpesti Erkel Gyula Zeneiskolával. Éveken át az orgonatanszak óráit az imaházban tartották, a baptista egyházzenei tanfolyam idején pedig, amikor fiatalok készülnek fel az egyházzenei szolgálatra a zeneiskola adott üres termeket a tanfolyam egyes tanszakainak.

Évenként, a karácsonyi vásár idején felhangzik a gyülekezet énekeseinek ünnepi zenéje a városháza előtti téren, és az adventi időben meghirdetjük a Baptista Szeretetszolgálat országosan ismert cipősdoboz akcióját is. Bekapcsolódtunk az Újpesti Cseriti programjába, valamint használt ruhákat is adományozunk a rászorulóknak.

Újpest városában immár 140 éve a baptisták karitatív szolgálatának, kulturális működésének mozgatórugója az evangélium. Ezt hirdeti a Munkásotthon utcai hirdetőtáblán időről időre megújuló igei üzenet is, vigasztalást, bátorítást közvetítve az utca emberének, amiként a legutóbbi is: „*Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik.*” Zsolt 35,5

Marosi Nagy Lajos

Megjelent az Újpesti Lokálpatrióták Egyesületének honlapján

PÁSZTORLEVÉL

Mészáros Kornél

Hálaadás

Újra elérkezett a hálaadónap. Nagyszerű ajándéka ez Istennek, amely által arra tanít, hogy ne csak elfogadni, hanem megköszönni is képesek legyünk az ajándékokat. Ma egy újabb mérföldkőhöz érkezünk, amire az van írva, hogy „Hálaadónap – 2013”.

Katona-„élményeim” jutnak eszembe, mert ott időnként rovincsolni kellett. Ilyenkor lementünk az

alakulótérre, ott kiterítettünk egy pokrócot, és minden felszerelésünket, értéinket ki kellett pakolni. Ezeket bevonuláskor kaptuk, és ellenőrzésnél összevetették az értékeinket azzal a leltári ívvel, amin szerepelt, hogy mi minden van a nevünkön. Ha elveszett valami, arra ilyenkor fény derült, és pótolni kellett, de nem maradt következmények nélkül.

A mérföldkő mellett megállva leteríthetünk egy képzeletbeli pokrócot, és végigterítjük az elmúlt év, vagy eddigi életünk ajándékaival. Miközben magunk kezdjük végignézni dolgainkat, azzal szembe-sülünk, hogy bőségünk van. Mennyi jóval halmozott el az Úr az elmúlt évben! Ezekben az ünnepi órákban egyre inkább megerősödik bennünk, hogy nagy szeretet az Úr.

A hálaadásra bőven van már okunk. Ha csak 365 nap kincse terül szét előttünk, akkor is elmondhatjuk, hogy Isten nagyon megáldott. Ebben a széles kínálatban ott látom az Úr ajándékait, a talentumokat is. Katonai példánál maradva a fegyvert, és a felszerelést is.

Ma nem az a feladatunk, hogy Istennek darrabra számoljunk el az ajándékokkal, hanem hogy hálaadással vegyük sorra őket.

1. Ajándékok, amelyeket szolgálatra adott. Mennyszer kísért azzal a Sátán, hogy nincs képességünk, adottságunk, talentumunk. Ha mégis ráakadsz arra, amit az Úr adott, először is adj hálát érte, majd nézd meg alaposan, hogy nem rozsdásodott-e be? Hamar tisztogasd meg, hadd fényesedjen, legyen friss a szolgálatra. Hálaadó szívvel jelentkezhetünk az Úr előtt: itt vagyok, hogy akaratodat cselekedjem. A neked adott eszközzel állj Isten rendelkezésére!
2. Ajándékok, amelyekben gyönyörködhetünk. Az Úr sokszor megörvendeztet minket, személyesen

nekünk szóló kincsekkel. Egészséged, elért eredményeid, megszerzett értékeid, megannyi hálaok. Ma ezeket is elé hozhatjuk. Ragyogó arccal, örven-dezve, boldogan. Mert az Úr szeret.

3. Ajándékok, amelyeket megosztásra kaptunk. Örömmel tapasztalom, hogy gyülekezetünk-ből is sokan osztják meg kincseiket a virtuális világban, a facebookon. Egy-egy Ige, egy szép kép, élmények. Isten azonban ma arra hív, hogy nézd végig, hogy valóságosan miket kaptál tőle, amit át kellett volna már adni valakinek. Időt, pénzt, erőt, szavakat, tekintetet, szeretetet, örömet, amire szüksége lenne másoknak. Neked van, bőven van, nekik meg nincs. Rovancsolásnál nincs-e olyan felesleged, ami jogtalanul van nálad? Ez is baj lehet! Isten segítsen megtalálni a címzetteket, hogy hálaadó szívvel adhasd tovább, amit ezzel a céllal kaptál.
4. Ajándékok, amelyekért nehéz hálát adni. Bármilyen furcsa is, de vannak Istennek olyan látogatósai, amelyeket először nehéz hálaadással fogadni. Időnként betegséggel keres meg, próbákkal, veszteségekkel, testi-lelki gyötrelmekkel, fájdalommal. Elméletileg tudjuk, hogy minden a javunkat szolgálja, de gyakorlatban hogy is van ez? A pokrócon sorakoznak elmúlt évünk nyomorúságai, és azokat sem kell lesöpörni, hanem egyenként kézbe véve megköszönhetjük azt is, ami fáj? Csendben mondván a Róma 8,28-at, hogy „azoknak pedig, akik Istent szeretik, minden a javukat szolgálja!” Akkor még inkább hála érte!
5. Ajándékok, amelyeket mások kaptak. Ma még arra is képesek vagyunk, hogy örüljünk azoknak az ajándékoknak, amelyeket mások kaptak. De nagyszerű önzetlenül örülni másokkal. Adjon az Úr ebben is bölcsességet, hogy átnézve a másik kiterített pokrócára, úgy érezhesd, hogy milyen jó, hogy a másik annyi mindent kapott!

Kedves Testvérem! A hálaoltáron sok dolog emlékeztet Isten bőkezűségére, szeretetére. Jöjjetek! Adjunk hálát ma mindnyájan! Együtt, egy akarattal járuljunk elé! Örvendeztessük meg Őt!

Áldott hálaadónapot!

Mindenkor örüljetek,
szüntelenül
imádkozzatok,
mindenért
hálát adjatok,
mert ez az Isten akarata
Jézus Krisztus által a ti
javatokra.

Ismét kirándultunk!

Lassan hagyománnyá válik, hogy a gyülekezeti kirándulásról szóló beszámolóinkat kisebbfajta időjárési csoda említésével kezdjük. Nem volt ez másképp az idén sem, amikor június 1-ére folyamatosan esős időt jeleztek, de mi végig gyönyörű napsütésben utazhattunk!

A 93 jelentkező reggel hét órakor indult két autóbusszal, hogy megtekintsen két nevezetes emlékhelyet, miközben ápolhatja egymással a közösséget, vidám beszélgetésekkel és az úti célok megismerésével töltve az utat.

Az első látnivalónk a II. Géza által alapított Árpád-kori település, Vizsoly volt. Tudjuk, hogy egy gyönyörű középkori templomról és benne a Károli Gáspár által fordított Biblia egyik eredeti példányáról vált híressé ez a falu. A fallal körülvett templom már messziről is azt sugallta, hogy – „...te vagy az én menedékem, s erős tornyom az ellenség ellen.” Zsolt 61,4 (Károli fordítás) A román stílusú templom, gótikus tornyával önmagában is eleinkről és az ő küzdelmeikről mesélt nekünk. Az eredetileg katolikus lakosság a 16. század közepén a református hitre tért át, és különös módon az ő „képromboló” tevékenységük folytán maradtak fenn az Árpád-kori freskók, hogy a mészréteg eltávolítása és a gondos restaurálás után újra gyönyörködhesünk bennük.

Persze, a legnagyobb élmény maga a Biblia volt!

Károli – aki a közeli Göncön volt esperes – így vall munkájáról: „Istennek nevét segítségül híván, minek utána hozzá kezdettem volna egynéhány jámbor tudós atyafiakkal, kik nekem a fordításban segítségül voltak, meg nem szüntem addig, míg nem véghöz vittem a Bibliának egészben való megfordítását...”

A tudós pap 1586-ban kezdett hozzá a fordításhoz: az Ószövetséget héberrel, az Újszövetséget görögről fordította magyarra. Az elkészült kéziratot – sokszor laponként – a gönci iskola diákjai hordták Vizsolyba, ahol a nyomtatás készült. A 12 km-es távolságot naponta többször is meg kellett tenni. Ebben (és a fordítási munkákban) sokat segített egy Szenci Molnár Albert nevű diák is, aki később olyan sikeresen „költi át” magyarra a Zsoltárok könyvét, hogy kis változtatásokkal máig ezeket éneklük a református templomokban.

Végül a fordítás 1590-ben készült el (45 évvel Luther német Bibliája után!), 2414 oldalon, kb. 800 példányban, súlya bekötve mintegy 6 kg volt. Hangsúlyoznunk kell, hogy Károli Gáspár munkája nemcsak protestáns hitéleti szempontból volt felbecsülhetetlen (a mai napig számos revideált kiadást ért meg), hanem – csakúgy, mint Lutheré a német nyelven – a magyar nyelv fejlődését is meghatározta évszázadokon keresztül, Balassától Adyig.

Fotó: Frittmann Zsombor

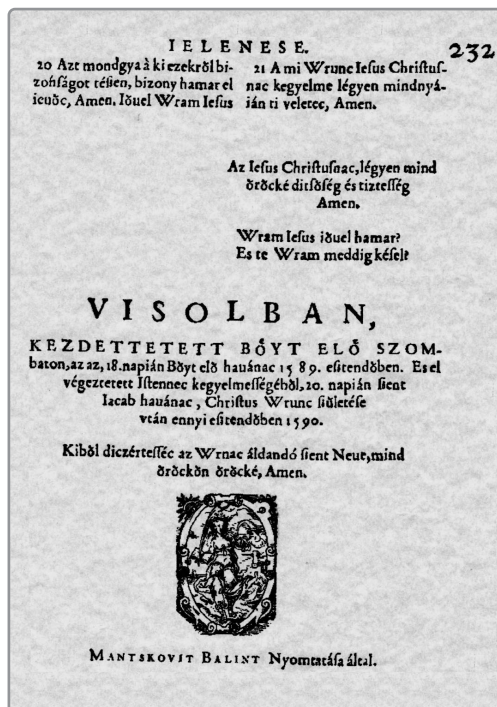
Utunk következő állomása Kassa volt. Először történt meg, hogy mai országhatárunkat átlépve, a történelmi Magyarország egyik legjelentősebb városába – mely ma Európa kulturális fővárosa – látogathattunk. Legfontosabb látnivalónk természetesen a Szent Erzsébet-dóm volt, amelyben – csak úgy, mint Vizsolyban – hivatásos idegenvezető segítségével ismerkedhettünk meg a gyönyörű templommal, az altemplomban pedig megtekinthettük II. Rákóczi Ferencnek, a vezérlő fejedelemnek sírját, akiről tudjuk, hogy mélyen hívő ember volt: Vallomásai és Fohászai ma is építő olvasmányok minden hívő ember számára.

Miután bejártuk az óváros gyönyörű házait, útba ejtettük a nagy magyar író, Márai Sándor szülőházát is, élményekkel telve (és már egy kicsit fáradtan) szálltunk be a buszokba.

Köszönjük a Kővári házaspárnak a – tőlük már megszokott – nagyon magas színvonalú, lelkiismeretes előkészítő munkáját, a részletes ismertetőket, Újpest

önkormányzatának pedig, hogy – immáron sokadszor – jelentős anyagi támogatással járult hozzá kirándulásunk költségeihez!

Frittmann Zsombor

Megtérési történet a huszadik század Újpestjén 1921-ben

A háború utáni lakásínség miatt sokáig nem volt rendes lakásunk. 1918-ban a villamos társaság Újpesten, a Bocskai u 9. szám alatt utalt ki számunkra egy szoba-konyhás lakást. Édesapám munkahelyén, ahol mintegy száz ember dolgozott, három baptista hívő testvér is volt. Az egyik meghívta édesapámat a Nap utcai baptista imaházba istentiszteletre. Ide járt azután édesapám majdnem minden csütörtökön, miután nagyon megtetszett neki az igehirdetés. Lelkét nagyon megragadta az a testvéri egység. Egyik alkalommal felvilágosították őt hívő munkatársai, hogy Újpesten is van baptista gyülekezet és járjon oda vasárnap is.

1921 tavaszán történt... Én voltam az a kiváltságos, aki egy kedd este édesapám társaságában elmehettem a Diófa utcai imaházhoz, ahol édesapám az éppen a kapuban tartózkodó szakállas Vincetics bácsitól megérdeklődte, hogy mikor van istentisztelet.

Másnap, szerda este voltunk először az újpesti imaházban. Attól a naptól kezdve édesapám nem maradt el a gyülekezetből sohasem. Beméritése még azon a tavaszon, tehát 1921-ben történt pünkösdi szent ünnepén Gerwich György testvér által.

Igen tanulságosnak látom, hogy megírjam édesanyám állásfoglalását az első, kezdeti időben, amikor édesapám megismerkedett a baptista gyülekezettel. Édesanyám nagyon megijedt akkor, amikor édesapám komoly szándékkal járt a gyülekezetbe. Későbbi elmondásából tudom, hogy nagyon nehéz volt neki abba a gondolatba beletörődni, hogy ha esetleg édesapám baptista lesz, akkor háromféle vallás lesz a családban. Ő komoly római katolikus volt, édesapám református és mi fiúgyermek is reformátusok.

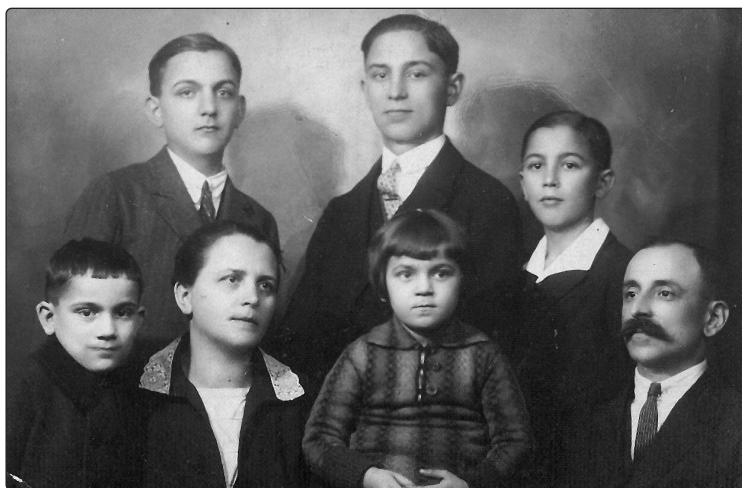
Édesapámmal nem ellenkezett soha emiatt, de igyekezett titkolni azt, hogy ismeri látásból a baptista imaházat. Attól félt, ami be is következett, hogyha édesapám megtudja, hogy Újpesten is van imaház, akkor vasárnap is látogatni fogja a gyülekezetet. Előttünk, gyermekek előtt is titkolta a dolgot, nehogy mi adjuk át a titkot édesapámnak.

A következő kis epizód 1920 őszén történt. A villamos igazolványba fényképet kellett csináltatni. Édesanyámmal ballagtunk Újpest, előttem akkor még ismeretlen utcáin a fényképészhez. Visszafelé jövet a Diófa utcába érkeztünk és én megpillantottam a Gyár utca sarkán egy szép magas épületet. Homlokzatán a következő felírással: BAPTISTA KÁPOLNA. – „Mi az a baptista Édesanyám?” – kér-

deztem nagy csodálkozva. Édesanyám, akit mindig jellemes asszonynak ismertem, most sem akart valótlant mondani, de titkolni is akarta a baptista imaház létezését a család előtt, csendesesen csak annyit mondott. „Nem fontos azt tudni neked, kisfiam!”

Nem is tudtam az imaházról addig, sem a baptista szónak a jelentőségéről, amíg meg nem álltam az imaház kapuja előtt azon a szép tavaszi kedden... Hála az Úrnak, attól kezdve velem is állandóan ismertette mindjobban a szükséges jókat.

Édesanyám csendesesen tiltakozott édesapám meghívására. Nem akart elmenni vele az imaházba. Sokat sírt és a maga módján csendesesen imádkozott. Édesapám egyszer azt mondta édesanyámnak: „Csak egyszer jöjj el, és nézd meg, mi történik az imaházban és hallgasd meg az Isten igéjének a hirdetését, és ha a lelked nem nyugszik meg ott és ha nem találsz helyesnek, akkor nem is háborgatlak többet a hívással.” Háromheti kemény (nem lármás, hanem csendes, szilárd) ellenállás után elment az imaházba.

A Nagy család

Felső sor: Nagy Lajos, Nagy Sándor, ifj. Nagy József Alsó sor: Nagy János, Nagy Józsefné sz. Barsi Etel, Nagy Mária, Nagy József

Fotó: Tizian 1928

Csoda történt... Lelkét megragadta az ige, a testvéri közösség és ottmaradt. Miután még tapasztalni, tanulni és erősödni akart, ezért nem merített be édesapámmal, hanem ősszel, a Wesselényi utcai imaházban, ahol akkor lett új prédikátor Gerwich testvér. Újpest csak az azt követő hónapokban kapta meg új lelkipásztorát, Pizsmann Béla testvért.

Ekkor kezdődött családunk áldott, lelki korszaka. Szüleim a legkomolyabb ima- és lelkiéletet éltek. Naponta volt házi istentisztelet otthon, és így már mi is, mint gyermekek az áldott ige légkörében nevelkedtünk. A hét testvér közül kettő csecsemőkorban meghalt, így öten maradtunk gyermekek, négy fiú, egy leány. Az évek folyamán mindegyik gyermek elfogadta az Úr Jézust Megváltójának és hívő lett. Hála az Úrnak ma is Isten kegyelmében élünk.

(Részlet Nagy Sándor néhai baptista lelkipásztor emlékiratából, amit 1951-ben írt az ötvenéves jubileumát ünneplő újpesti gyülekezet számára „Emlékeim az újpesti gyülekezetben eltöltött időkről 1921-1939-ig” címmel.)

Lickóvadamos lakosainak száma augusztus folyamán: 215+28 avagy élménybeszámoló az ifjúsági nyári táborról

Az újpesti ifjúság nyári táborának helyszíne Lickóvadamos volt, amely Zalaegerszegtől délre, a Göcsej tájegységben, Zala megyében található. A település kicsiny volta ellenére történelme igen régre nyúlik vissza; Liczkó már 1260-ban létezett, de végleges nevét csak 1898-ban nyerte el (a helybeliek most is sokszor csak Lickóként utalnak rá).

A Jóisten bőségesen megáldotta természeti szépségekkel az ország ezen részét, amely tökéletes környezetet biztosított a táborozásunkhoz. Könnyű volt a szép és nyugodt környezetben a ro-

konyha. Az emeleti szobákban osztottuk el a társaságot, ezután mindenki azonnal megkezdte a szétpakolást és a rendezkedést, ezzel téve otthonossá a faluházat a hazaindulás pillanatáig. Ebédre a közeli általános iskolába mentünk át, ahol nagyon kedves konyhásnének finom ételekkel vártak bennünket.

Az idei tábor témájának a Jelenések könyvét választottuk, pontosabban a hét, kisázsiai gyülekezeti levelet. A levelekből heten készültek fel. *Papp Szabolcs* kezdte meg a sort az első napon egy előzetes bevezetéssel és összefoglalással, az utolsó napon pedig *Kmethy Gergő* zárta le a gondolatsort. Vele az újpesti gyülekezethez írott képzeletbeli „levélről” beszélgettünk. Az eddigi évekhez képest változást jelentett, hogy a tanítások átkerültek délelőtre, és az áhítat, illetve a beszélgetés és a játékok voltak este. A visszajelzések alapján ez a legtöbb embernek tetszett, hiszen a reggeli elfogyasztása és elpakolása után jobban tudtunk figyelni, és talán aktívabbak is voltunk. Az előadók lelkiismeretesen felkészültek, és gyakorlatias példákkal jól át tudták adni a levelek üzeneteit. Minden levélből kikerült egy „aranymondás” is a falra. Az alkalmakat zenei dicsőítés nyitotta és zárta, amellyel rákészülhettünk a tanításokra. Több új dalt is tanultunk, ezzel szélesítve a repertoárunkat.

A pénteki napon Mészáros Kornél testvér is el látogatott hozzánk, és igei gondolatokat mondott a témáról, illetve velünk ebédelt.

Napközben nagyon jó programokon vehettünk részt. Voltunk a zalaegerszegi élményfürdőben, a gellénházai strandon, tekéztünk a helyi NB III. osztályú csapat gyakorló pályáján, társasoztunk, beszélgettünk, tollaslabdáztunk. Öszintén megvallva a kedvenc él-

hanós mindennapi világtól némiképp elzárva megtalálni a lelki nyugalmat az ifjúság tagjai között. Személyesen remélem, hogy ez a nyári feltöltődés kitart és megtart engem még hosszú hónapokig!

A faluházat 2013. augusztus 12-17 között vet-tük birtokba, amely szálláshelyként és a reggeli, vacsora színhelyként is szolgált, illetve az alkalmakat is itt tartottuk meg. A faluház fontos szerepet tölt be az itt lakók életében a fontosabb események helyszínéül, egyúttal otthont adva az orvosi rendelőnek és könyvtárnak is. A postai szolgáltatás otthontunk alatt is működött, ezzel valamelyest mi is részei lehettünk az ott lakók mindennapjainak, és ők is bepillanthattak a mi életünkbe. Az alsó szinten volt a nagy közösségi tér (*Mészáros Kornél* testvér szerint egyszer ideális imaházi gyűjtemény lehetne belőle) és a

ményem – vérbeli városi gyerekként – az lett, amikor meglátogattuk a közelben fekvő lovardát, ahol igazán közelről találkozhattam lovakkal, kutyaikkal, az állattenyésztés „titkaival”. Az éjszakai égboltot távcsővel tudtuk kémlelni, és sokan közülünk csillaghullást is láthattak a tiszta és fényes égbolton.

A játékfelelősök, a konyhai és egyéb szolgálatot végzők mind-mind remek munkát végeztek – ahogy Papp Szabolcs fogalmazott: „felnőtt a csapat”, aktívan és egységben voltunk együtt.

Az egyik kedvenc emlékem a tábor végén történt, amikor már a hazautazás részleteit beszéltük meg. Kiderült, hogy egy fiatal maradt csupán, aki nem tud autóval utazni helyhiány miatt, ezért

busszal kell hazamennie. Azonnal ott termett az egyik barátja, aki lemondva saját kényelméről az autóban, felajánlotta az illetőnek a társaságát a buszútra... mélyen megmaradt bennem ez az eset és az ehhez hasonló történések a táborból, vagy akár az UBIFI mindennapjaiból.

Összességében némi allergia sem tudta megzavarni a pihenést és jókedvet, amit ez a tábor adott

Fotók: Antal Áron

nekem. Szeretem, hogy mindig ilyen érdekes nevű helyekre megyünk táborozni, mert ez legalább októberig feldobható beszédtemát jelent a barátok között.

Különleges és sokszínű emberkéek alkotják az újpesti ifjúságot, akikkel jó idehaza és távol az ottontól is. Mindig körünkbe hívjuk Istent, és Ő mindig megerősít bennünket! Legyen mindig így!

Milassin Anda

A tábor aranymondásai

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jel 2,7a

Térj meg tehát, különben elmegyek hozzád hamar... Jel 2,16a

Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni... légy hű mindhalálig, és neked adom az élet élet koronáját! Jel 2,10

de amitek van, azt tartsátok meg, amíg eljövök Jel 2,25

Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből Jel 3,5a

Eljövök hamar: tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat! Jel 3,11

Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg! Jel 3,19

A tábor végén az alábbi kvízt oldottuk meg közösen.

- 1) A világ hanyadik legnagyobb könyvtára volt Pergamoné abban az időben?
- 2) Kik azok a nikolaiták?
- 3) Ki rontotta meg a thiatirai gyülekezetet?
- 4) Hogyan tudta bevenni az ellenség Szárdisz városát?
- 5) Mi az „igazi” neve Szárdisznak?
- 6) Hány napig tart a szenvedés Szmirnában?
- 7) Kik tartoznak a Sátán Zsinagógájába?
- 8) Melyik a leggazdagabb gyülekezet abban az időben?
- 9) Milyen két iparág jellemezte Laodíceát?
- 10) Kiket fenyeget döghalállal a levél?
- 11) Mi volt Isten fő panasza Efézus ellen?
- 12) „Tudom, hogy van benned _____, terhet viseltél az én nevemért...”
- 13) Melyik gyülekezet van mennyei polgárságra elhívva?
- 14) Mely gyülekezeteknél jelenik meg az élet koronája kifejezés?

Isten ma is dolgozik a fazekas műhelyében...

– Nahát, mit jelent ez? – kérdezhetnék az olvasók. A válasz egyszerű! *Fazekas Ferenc* és *Éva* bemerítkezése után hálát adtunk az Úrnak, hogy kegyelmének nincs korhatára.

Életükben sok a hasonlóság: családjaikban a hit még téma se volt. Édesapjuk mindkettőjüket elutasította. Éva a fővárosban élt, Ferencék is ide költöztek, Gyuláról. Összeházasodtak. Eltelt több évtized. Nem keresték Istent, bár Éva történelmi könyvekben olvasott Jézusról. Tudta, hogy a keresztyénség az igazi hit, de az egyház dolgai taszították. Aztán egy-egy kolleganő nagy tűzzel beszélt az Úrral megélt életről. Ferenc ötvenhét évesen gondolkodott el azon, hogy létezik-e örök élet? Csodálkozott, hogy dolgozik benne a kérdés. Éva is elkezdte olvasni a Bibliát, de a történeteket horrornak találta! Letette! Mégis a kolleganők keresztyén tulajdonságai megérintették őket: vajon az ő életükben miért nincs meg a béke, remény, biztonság? Tudták, hogy itt valaminek lennie kell! Ebben az időben depressziósak voltak. De Isten folytatta szeretete bemutatását: az utcán Éva – egy belső sugallatra – átmént a másik oldalra a nagy erővel lezúduló hó és jégtömeg előtt. Megdöbbsent:

– Mi történt, mi védett meg?

Ferencet *Domokos Melinda* hívogatta. Sose gondolták volna, hogy *valamit* keresnek, és *Valakit* találnak!

– A Nap utcai gyülekezetben *Husztla Csaba* lelkipásztor szárnyai alá vett minket. Már az első igehirdetés megérintett, majd a keresők között tanultunk. Megértettük, hogy Isten már korábban is keresett minket, mint ahogy azt mi észrevettük... – gondolt vissza Ferenc.

– Korábban semmit se értettünk, de most – a Szentlélek magyarázatával – nyiladozni kezdtek nekünk a menny titkai. Már nem ésszel, szívvel fordulunk az Ige felé – csillogott Éva szeme.

Aztán rádöbbsentek arra is, hogy Isten már többször megmutatta feléjük szeretetének kegyelmét, áldásait, hiszen csodával határos módon születnek a korábban nem is remélt unokák.

– Azt is tanuljuk, hogy nemcsak kérni kell, de jó hálát is adni! Most már tudom, hogy miért volt Jézus a kereszten. A nehéz családi örökség után csodálatos megtapasztalni Isten atyai szeretetét. Különösen megérintett, amikor a Jordánánál az Atya kinyilatkozta, hogy szereti a Fiát, és gyönyörködik benne, örül, hogy van neki... – mosolyodott el Éva.

– Azt is megértettük, hogy nem elég bemenni a templomba, de meg is kell maradni Isten mellett! Ez nem könnyű út, de csodás! Amikor *Varga György* és *Anikó* nálunk járt, új feladatot kaptunk: meg kell

bocsátani apáinknak. Most ezen dolgozunk. – mondta bizakodva Ferenc.

– Én korábban csak Istenre tudtam nézni, mert jósága és megbocsátása lenyűgözött engem, de Jézust még nem tudtam elfogadni, mert „túl tökéletes volt nekem”. Ma már hozzá imádkozom, vele beszélgetek, tanácsot kérek, s ha úgy érzem, hogy most nem néz rám, bűnvallásban rimánkodok, hogy érezhessem a közelségét. Amikor megkapom, megkönnyebülök. Csak így tudok nyugodtan elaludni.

Fotó: Mészáros Péter

– Szükségünk van az Ő békéjére és biztonságára. Minden nap tanulmányozzuk az Úr ígését. Sok bátorítást és örömet találunk benne. Amikor pedig a gyümölcsöket látjuk, hát az felfoghatatlan gyönyörűség!

– A jövőre nézve pedig tudjuk, hogy még sok minden van előttünk, hisz éppen csak bemerítkezünk... jönnek még próbák. Egy kicsit félünk is, mégis Istenre bízunk magunkat... és küzdünk a belső emberrel is, állandóan.

– Mindkettőnk közös célja, hogy a családuk is megtérjen, fedezzék fel az Úr jóságát. Először furcsa cserebogárnak néztek minket, ma már ők is elgondolkodnak olykor-olykor. Vasárnapra nem is szerveznek nekünk semmi programot.

– Itt, Újpesten nagyon jól érezzük magunkat. Sokan kérdezik, milyen ebben a korban megtérni? Én azt mondom, döbbenetes, hogy ennyit várt ránk az Úr, és ha tehetném, sok mindent másként csinálnék, visszafelé...

– Igen, de a realitás előttünk van. Másként élni a jövőt! Hadd legyünk mi is példaértékű másoknak, s várjuk a szolgálatunkat is. Régi történelmi vonzódásomat is használok: a bibliai korokat kutatom, hogy jobban értsem az Igét.

– Mi korábban csak szebb napokat kerestünk a földi életbe, s közben egy örök életet találtunk!

– Még senkit se szeretünk úgy a földön, ahogy Jézust lehet szeretni! Nem értjük, hogy lehet, de örülünk neki! – mondták mindketten.

Mi pedig sok áldást kívánunk az életükre!

Salyámosy Éva

Hála Istennek!

Csak keringenek fejemben a gondolatok,
mi az, amit a háláról nektek elmondhatok?
Meg is nézem gyorsan a szótárban,
ez a szó pontosan mit foglal magában?
„Köszönet” és a jöteví iránti köszönet-érzés,
mindezzel egyetérték, ez már nem is kérdés.

De elmélkedni könnyű, más ám a gyakorlat!
Vajon átszővi a hála minden napomat?
Nem. Pedig – köszönet Istennek
– minden érzékszervem ép,
de okot találni a hálára ez nem mindig elég.
Sokszor azt látom és azt hallom meg,
mi nem nekem, csak másnak adatott meg.
Ilyenkor a sok jót köröttem nem érzem,
mert azt a másik, nagyobb csodát nézem.
De meddig tart egy csoda?
Azt mondják három napig,
majd egy idő után ez szépen halványodik.

És most jön a második gyakorlati kérdés,
nem lehet, hogy sokszor erős a kísértés,
mely elfeledtetni velünk mind-mind azokat,
‘mikkel Isten minket felülről támogat?
Mikor próbák jönnek, s kellemetlen dolgok,
rögtön ezt kérdezzük: Miért lennék boldog?
Ilyenkor kell elővenni az emlékezetet,
s feltenni vele az i-re azt az ékezetet...

Lehet, hogy jó ideje munkát keresek,
de mióta élek, Isten mindig ad kenyeret.
Lehet, zavar, hogy otthonom nem mondható várnak,
de születésem óta ott mindig hazavárnak.
Lehet, hogy túl ilyen, vagy épp túl olyan vagyok,
legalábbis ezt mondják rólam a nagyok.
De van valaki, aki még náluk is nagyobb,
Ő tudja mi az, mi nekünk a legjobb.
Ha jobban figyelünk arra a sok jóra,
mit az életünkben Isten vált valóra,
akkor jön majd mindig derű a borúra.

Csak még egy fontos dolog, s ezzel elköszönök.
Adjuk meg Istennek azt a nagy örömet,
hogy ajándékaiért mondunk köszönömöt!
Minden apróságért. Legyen belőle rendszer!
Adjunk hálát Neki, de ne egy évben egyszer!

Bakos Katalin

A megpróbáltatások tüze

1Pét 4,12

A kigyulladt tűz Isten munkájának folytatása az elhívottak közösségében. A megpróbáltatások szenvedései az eklésia magtisztulását célozzák. Ez a tűz tehát a hitünk próbája, és formáltatásunk hatékony eszköze. Nem ítélet, hanem kegyelem. Olyan elengedhetetlen szükségszerűség, amelyben nyilvánvalóvá válik az, ami van, a tapintható realitás.

De más az Ő nevéért szenvedni, és más a bűnös tetteinkért. A Krisztusért vállalt szenvedésekben tisztul a szív, és agonizál a romlott természeti ömber... Ami híja van Krisztus szenvedéseinek... Pál bizonyossága is ebbe a kategóriába tartozik. (Kol 1,24)

Ez a tűz szellemi valóság, az Élet tüze, Isten természete. (Zsid 12,29) Természetéből következően mindent, ami számára idegen, s ami nem az Élet tejjességéből való, megemész, eléget. A pokol tüze: a Törvényt megszegő engedetlenség tüze, örök és olthatatlan. A szenvedések tüze a megtisztulás és az igének való engedelmesség egyetlen eszköze, útja. Ennek is klasszikus példája Krisztus. (Zsid 5,8) Csak aki közösséget vállal Krisztus szenvedésével, számíthat mennyei dicsőségre.

Venyercsán László

Gondolatforgácsok

néhai Szántó Mihályné fordításában

Egy alkalommal, ahogy mentem az úton észrevettem, hogy az egyik tanyasi ház tetején egy különleges szélrózsa van. Ugyanis a csúcsán ezek a szavak álltak: „Isten a szeretet”. Kíváncsi voltam, és megkérdeztem a ház tulajdonosát, mire céloz ezzel a felirattal? Azt gondolja talán, hogy Isten szeretete éppen olyan változékony, mint a szél iránya?

Nem – felelte a gazda. Én ezzel azt akarom mondani, hogy Isten a szeretet, most és mindig, függetlenül attól, hogy melyik irányból fúj a szél!

Egy flamand gyülekezet presbitere egy alkalommal azt mondta: Senki se gondolja, hogy a másik ruháján levő sarat szappanként használhatja saját szennye lemosására!

Sok keresztyén vasárnap a Miatyánkot imádkozza, de a hét következő napjaiban úgy él, mint aki árva.

„Csöpp kicsi gyermek...”

Gyermekebemutatók a gyülekezetben

Fodor Atilla és családja

A család legfiatalabb tagja Fodor Zalán Atilla
2013. február 23-án született.
Bemutatója 2013. május 5-én, anyák napján volt.

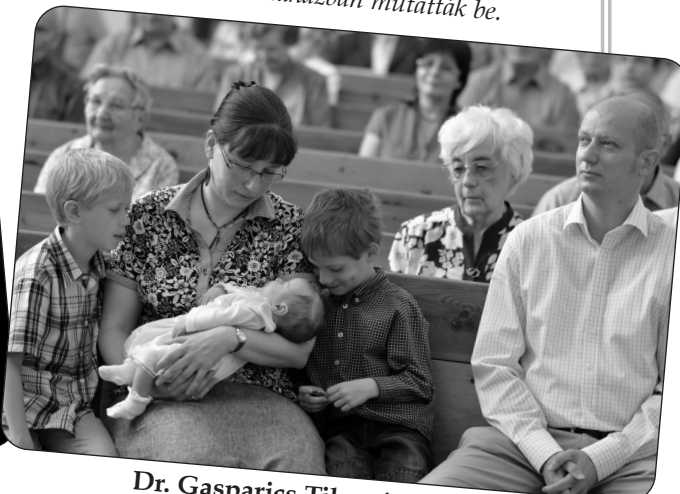
Dr. Urbán Szabolcs és családja

Szabolcs és Cili első gyermeke Urbán Fülöp Mátyás
2013. június 9-én született.
Őt a gödöllői imaházban mutatták be.

Nagy Ádám és családja

Kisgyermekük, Nagy Dorina 2013. április 17-én
született. Bemutatója 2013. június 30-án történt.

Dr. Gasparics Tibor és családja

Kisgyermekük, Gasparics Dorina
2013. április 20-án született.
Bemutatója 2013. június 16-án volt.

György Zoltánék családjában ikrek születtek

György Barnabás Lukácsot és György Veronika
Emmát 2013. szeptember 15-én Mészáros Kornél
és Várady Endre lelkipásztorok mutatták be.

A Meláth família legfiatalabb tagja,

Tivolt Hanna Mónika
2013. július 7-én született. Bemutatója
2013. szeptember 22-én történt.

ÉNEK SZÓ ZENE

ZENÉSZEINK OLDALA

Tóka Ágoston diplomakoncertje

Bátran állíthatjuk, hogy szeptember 12-én a Művészetek Palotájának zsúfolásig megtelt Bartók terme, ahol Tóka Ágostonnak, gyülekezetünk organistájának volt a diplomahangversenye ünnepi istentisztelet helyszínévé változott. Nem csak azért, mert a közreműködők között három baptista énekkar is énekelt, és a közönség nagyobb része baptista gyülekezetek tagjai voltak, hanem azért is, mert az egész koncert szellemisége az Isten dicsőítése körül zajlott. Az estről, hadd nyilatkozzék a legilletékesebb, a művészdiplomát megszerző testvérünk, Tóka Ágoston.

„Az elmúlt években gyakran tapasztaltam, hogy a laikus koncertközönség mennyire vevő az orgonamuzsikára, ha egy előadó annak színességét, sokféleségét hangsúlyozza. Diplomahangversenyem műsorát ennek megfelelően a legkülönbözőbb stílusú és műfajú zenékből állítottam össze: barokk, romantikus, és a 20. századi stílusokban hallható eredeti orgonamű, saját átírat, orgonakíséretes kórusmű, improvizáció és egy felvételtől leírt improvizáció. Nyitódarabként J. S. Bach grandiózus e-moll prelúdium és fúgáját választottam, mely a szerző legnehezebb darabjai közé tartozik.

Bach zenéje eddigi tanulmányaimban is meghatározó volt, és minden bizonnyal ez a későbbiekben

is így lesz, el sem tudnám képzelni nélküle a műsort.

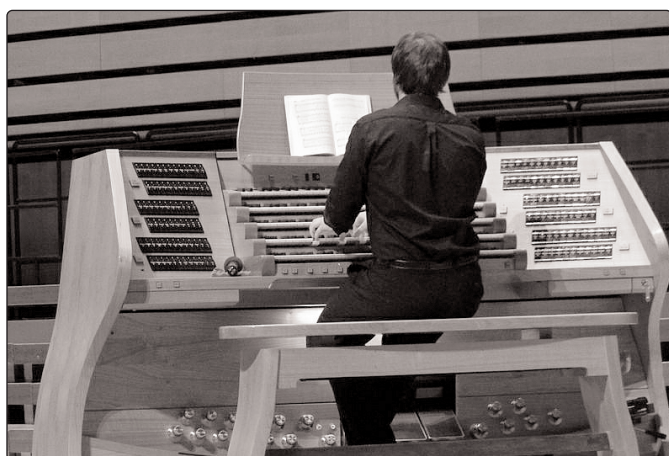
Ehhez képest Liszt Ferenc életművével sokkal később, 2011-ben, a szerző születésének 200. évfordulója alkalmából kezdtem komolyan foglalkozni. Sokat játszottam orgonaműveit, részt vettem a weimari Liszt-versenyen, és több nagy egyházi művében játszottam orgonaszólamot. Egy bayreuthi előadáson tetszett meg a „Három királyok indulója” című zenekari tétel, és elhatároztam, egyszer orgonaváltozatot is készítek belőle. A munka során törekedtem arra, hogy a darab struktúrája mellett a zenekari színekből, effektvekből is minél több tükröződjön az orgonaverzióban. Igen hatásos, érdekes orgonamű „jött létre” végül, mely a Nemzeti Hangversenyerem orgonáját is legelőnyösebb oldaláról mutatta be.

Diplomahangversenyemen szerettem volna helyet adni a közös muzsikálásnak is, és azoknak a zenei együtteseknek, akik mellett organistaként felnöhettem. E zenei felnövekvés helyszíne az iskolák mellett a Magyarországi Baptista Egyház volt, ahol számos stílussal, darabbal és muzsikussal ismerkedtem meg gyerekkoromtól kezdve. Így nem meglepő, hogy három baptista kórusra gondoltam: a Baptista Központi Énekkarra, valamint a Pesterzsébeti és az Újpesti Baptista Gyülekezetek énekkaraira. Mindhárom együttes örömmel vállalta a közreműködést, így a koncerten igen nagy, 120 fős együttes szólalt meg. Gárdonyi Zoltán: Dicsérő ének c. kompozícióját adtuk elő. Alapja egy különleges szövegű zsoltár, a 45., mely egy menyegzőjét ülő őszövetségi király dicsérete. Keresztýén értelmezésben a király Jézus Krisztust szimbolizálja. Külön köszönet illeti Oláh Gábor testvért, a Baptista Központi Énekkar karnagyát a nagy együttes összefogásáért, továbbá a két szólistát, Kiss Rózsa és Sziklás Tünde énekművészeket.

A hangverseny második felében az orgonán való rögtönzés (improváció) számtalan lehetőségét mutattam be. Elsőként több variációt játszottam egy a zsűri által megadott lutheránus korálra, (BGyÉ 281) a 17–18. századi német organisták stílusában. Zárószámként pedig a párizsi Notre Dame egykori legendás organistájának, Pierre Cochereau-nak hét tételből álló improvizációját mutattam be amelyet Francois Lombard írt le.

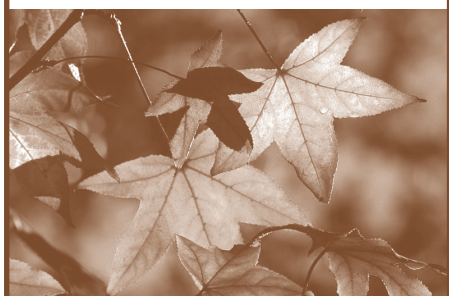
Köszönet illeti a zsűrit, akik jelesre értékelték a munkámat, köszönet minden baptista testvéremnek.”

Végül Tóka Ágostonnak, aki maga konferálta az estet az utolsó szava ez volt: „Soli Deo Gloria” – Egyedül Istené a dicsőség!
(A Szerk.)

Fotók: Morva Judit

Itt van az ősz, itt van újra

Az ősz a kedvenc évszacom. Szeretem, amikor a levelek vörösbe és narancsba fordulnak. Gyönyörű látványt nyújtanak a holdfényben, és elképesztő változáson esnek át. A tavaszi és a nyári zöldelés csak árnyéka a fák igazi valójának, ez a buja színvilág igazi csoda, és minden áldott évben bekövetkezik, amikor az éjszakák egyre hidegebbek lesznek. Mintha ezekkel a tüzes színekkel kárpótolnák, hogy eltűnik a meleg. (J. R. Ward)

Harmadik évszakunk az ősz, jellegzetes hangulatával mindannyiszor gondolkodóba ejt. A hulló falevelek, az egyre rövidülő nappalok, a hűvös őszi szél valamiképpen megsejteti velem a láthatatlan valóságának a jelenlétét amellyel akarva akaratlanul számolnom kell. Ami eddig napsugárba, patakcso bogásba, lombokba rejtve volt jelen, az most egy röpke pillanatra megmutatja magát, hogy azután ismét a hosszú tél monoton egyhangúsága mögé rejtőzködnek. Az idő bújócskázik velem, melynek könnyörtelen múlására figyelmeztet az ősz avarja és a langyos, bágyadt napsugár. Azt súgja: egyszer majd rám talál, és lehullok én is, ahogyan most lábam elé hullott lassan, hangtalanul egy elsárgult őszi falevél. (M.N.L.)

Hírhozó – hírvívó

♦ **LAURA LEVELE.** Legfrissebb híradásomat hadd kezdjem azzal, hogy mennyire hálás vagyok azért a lehetőségért, hogy a nyári szünetben egy pár hetet otthon tölthettem. Ez idő alatt találkozhattam családommal, gyülekezetemmel, barátaimmal és emellett képviselhettem a Wycliffe Bibliafordítókat és bizonyoságot tehettem Isten vezetéséről olyan rendezvényeken is, mint a Csillagpont református ifjúsági fesztivál vagy a Balaton-Net. Jó volt kihasználni az otthon töltött idő minden percét, de emellett gondolatban már készültem a harmadik iskolaévre is a Redcliffe Misszióiskolában. Az első héttől kezdve a harmadévesek komoly kihívás előtt állnak a szakdolgozat kapcsán. Nekünk különösen nehéz lesz megtalálni az egyensúlyt a tanulás, a szolgálat és a szükséges kikapcsolódás között. Kérem, imádkozzanak értem is, hogy bölcsen tudjak mind szakdolgozati témát találni, azt megírni és ehhez az időmet megfelelően beosztani. Köszönöm, hogy gondolnak rám és kérem, tegyék ezt továbbra is! Szeretettel: Szűcs Laura

♦ **AZ EURÓPAI EGYHÁZAK KONFERENCIÁJA** (Conference of European Churches, CEC) július 3. és 8. között Budapesten tartotta 14. nagygyűlését. Július 7-én vasárnap délelőtt hét küldött, köztük baptisták is ellátogattak Újpestre. Ez alkalommal az ígét dr. Keith G. Jones testvér, a Prágai Nemzetközi Baptista Szeminárium rektora hirdette. Tolmácsolt: Kmethy Győző előjáró testvér.

Fotó: Mészáros Péter

♦ **PROTESTÁNS ÚJSÁGÍRÓK TALÁLKOZTAK MÁTRAHÁZÁN.** „Kritikus és kritikátlan szolidaritás a magyar médiában” címmel szeptember 20–22. között médiaműhelyt tartottak a mátraházi református konferencia-központban. A színvonalas előadók között volt egyetemi tanár, lelkész, püspök, államtitkár, irodalomtörténész és nyelvész professzor is. A hallgatók közt újságírók, szerkesztők, irodalomtörténészek és egyéb érdeklődők vettek részt. A baptista média is képviseltette magát Háló Gyula és Marosi Nagy Lajos személyében. Csoma Áron református lelkipásztor igei alapon tanácsolta minden újságírónak: „Amilyen mértékkel mértek, nektek is olyannal mérnek” (Mt 7,2)

♦ **100 ÉVES EMLÉKEZÉS RÁKOSPALOTÁN.** Nagy Lajos testvérré, a rákospalotai gyülekezet néhai presbiterére emlékezett 100. születésnapján a gyülekezet és a család tagjai. Szeptember 29-én az Újpestről származó testvérünk énekei és versei, valamint személyes hangú visszaemlékezések hangzottak el. Nagy Sándor helyi lelkipásztor igehirdetésében idézte az ígét: „Emlékezzetek meg előjáróitokról”. (Zsid 13,7)

Új Lant

Az Újpesti Baptista Gyülekezet lapja Alapítási év: 1936

Felelős szerkesztő: Marosi Nagy Lajos • Tördelte: Nagy Roland

Készült az O-Pont Nyomdában Felelős vezető: Győri Énók

ISSN 1217-4378 • www.ujpest.baptist.hu

A kiadvány Újpest Önkormányzatának támogatásával jelent meg.